

CERTIFICATION OF COPY

אישור העתק

I the undersigned Yitzhak Weinberg, a
Notary in 33 Soreq Street, Beit
Shemesh, Israel

Hereby certify that the attached document
marked "A" is a correct copy of the
original document which is drawn up in
the Hebrew language and has been
produced to me.

אני הח"מ יצחק וויינברג נוטריון
בירושלים ברחוב נחל שורק 33 בית שמש

מאשר כי המסמך המצורף והמסומן
באות "א" הינו העתק מדויק של
המסמך המקורי שנערך בשפה העברית
ושהוצג בפני.

In witness whereof I certify the
correctness of the copy and I hereto set
my signature and seal,

ולראיה הנני מאשר את דיוק ההעתק
הנ"ל, בחתימת ידי ובחותמי,

This day December 28, 2013

היום 28 דצמבר 2013

Paid 161.00 shekels (including VAT)

שולם סך של 161.00 ש"ח (כולל מע"מ)

SIGNATURE

חתימה

NOTARY'S SEAL

חותם הנוטריון

(Convention de la Haye du 5 Octobre 1961)

1. מדינת ישראל

מסמך ציבורי זה

2. נחתם בידי

2. נחתם בידי יצחק ויינברג ע"ד עו"ד

3. המכהן בתור נוטריון.

4. נחש את החותם/החותמת

של הנוטריזם הב"ל

אזש

5. בבית משפט השלום בירושלים

6. ביום

7. על ידי מי שמונה בידי שר

המשפטים למי חוק הנוטריונים,

התשל"ו - 1976

8. מס' סידורי _____

9. החותם / החותמת

19 חתימה

100

תאריך: 28/06/05

1

תיק מס': 5398/03

בית המשפט הצבאי
ש ו מ ר ו ן
- פ ר ו ט ו ק ל -

בפני ההרכב: סא"ל ארז חסון - אב"ד
רס"ן אליהו נימני - שופט
סרן ארז סרי - שופט

תובע: סרו אירית דייטש
סניגור: עו"ד דראושה

נאשם: מאגיד אסמאעיל מוחמד מצרי ת.ז.: 904460862

- אב"ד זיתה את הנאשם -

הכרעת דין

האישומים וזירת המחלוקת:

ביום 06/02/05 מסרנו את הכרעת דינו של הנאשם וגורנו את דינו. כמובטח, להלן נימוקינו
המליצים להכרעת הדין:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום קשה וארוך, הן מבחינת חומרת העבירות והן מבחינת היקפן.
מיוחס לנאשם כי בשנת 2002 שימש כראש "גדודי אל-אקצה" באזור שכם ומתוקף תפקידו ניצח
על חזאנתם לפועל של מספר פיגועים - ובחם פיגועי חדמים ברחוב יפו בירושלים, ביישוב חרמש
ובקיבוץ מצר - בחם מצאו את מותם 10 אנשים, בחם 2 פערות ואמם, ונפצעו עשרות אחרים. עוד
מיוחס לנאשם מעשי ירי וניסיון לירי לעבר אדם וקשירת קשר לגרימת מוות בבונה.

הנאשם כבר בכל המיוחס לו, הן בתשובתו לאישום וכן (במרבית המיוחס לו) בחקירתו
המטרתית והאישום כנגדו מבוסס על הפללות רבות מאת חבריו ושותפיו לארגון ולמעשי הרצח.
כבר בתחילת הדברים יש לבין כי הסוגיה המרכזית בתיק זה, נוגעת לזיהויו של הנאשם, אשר
לרוב מכונה ע"י חבריו בכינוי "בבו" - כינוי אותו ממכיש הנאשם.

לצד הכחשתו של הנאשם את מעורבותו שלו במעשי הרצח, הרי שאין מחלוקת של ממש באשר
לקורות האירועים (לאור הסכמת ההגנה להגשת חומר הראיות הטכני), ונראה כי אף לא לחלקם
של שאר המעורבים, אשר ברובם נשפטו וחורשנו זה מכבר על מעשיהם.

חומר הראיות:

מאמרים הנאשם:

העיד בפנינו גובה 2 אמורות של הנאשם, רס"מ מטאטס חדאד. מעדותו עולה כי חקירתו של
הנאשם התנהלה באופן רגיל. ואכן לא נטענו מצד הנאשם כל טענות זוטא, לא בכלל ולא כלפי חעד
חדאד בפרט, וההגנה אף הסכימה כי יוגשו אמורותיו של הנאשם שנבכו ע"י העד.

בסיכומיה ביקשה ההגנה לקבוע כי יש ליתן משקל מופחת לאמורותיו של הנאשם, וזאת עקב
העובדה כי הנאמרה לא נכתבה בערבית, כי לא הוקלטה וכי חעד לא ערך לנאשם מסדר זיהוי.

1. ראה פרוטוקול מיום 28/09/03, עמ' 1.

תאריך: 28/06/05

2

תיק מס': 5398/03

לא ראיתו לנכון לקבל את טענת ההגנה במישור זה. מעיון בשתי אמרותיו של הנאשם ברור כי הוא ציין כי הנאשם נכחב את אמרותיו בכתב דיו, אולם הוא סירב לעשות כן ואף סירב לחתום. ציון כי באמרה הראשונה אף נימק הנאשם סירובו זה בכך שהוא אינו "מכיר בחוקיות ההחלטות המשפטיות של הכיבוש הישראלי". ציון עוד כי אקט ההצעה לכתוב את האמרה והסירוב לה, נעשו ע"י חוקר המטוסה הראד בנוכחות נעמית להפקיד, רס"מ לוטין מרע, לאור דבריהם אלו, ברור מה הרבנות בכתובת האמרה גורעית או בעברית.

השנונו לא הציג בפניו מהו המקור הטסטוטורי לאובה, כמוכח, של החוקר להקליט את החקירה ומדוע יש בכך כדי לפסול את האמרה, כשטענתו. מעיון באמרות ובעדות גובה האמרות, עלה כי תנאי "הקבלת השופטים", המכשירים קביעתן של אמרות, הותקיימו ובכלל זה מותן אחרות מחוק, מותן הודמנות למכתבת האמרה וחתומה עליה, הקראת האמרה המתורגמת בסוף החקירה וכיוצא באלו. קבלת החקירה איננה תנאי על פי דגם האזור לקבילות האמרה ואינה פוגמת במשקלה.

באשר למסדר הדיבור, כפי שהתחירה הותבועה², לא היה גובה האמרה ממונה על חקירתו הכוללת של הנאשם ושאלות בתחום מתדלי חקירה, לטענת ההגנה, יש להפנות לחוקרי. באשר לסוגות חובת עריכת מסדרי דיבור, נדרש בהמשך.

באשר למשקל האמרות, לא מצאנו מקום להפחית ממשקלן, לחיפך. ניכר מן האמרות כי החקירה התנהלת באווירה חיובית, ובמהלכה אף הוצעו לנאשם כוס תה וסניגוריה והוא יצא לאחורית צהריים. הנאשם אישר כי הוא חש טוב. באמרות מאשר הנאשם את קשריו עם שאר עדי הבהירה, בהם דיבור לחלף. הנאשם מוסר תיאורים מפורטים של העברות כספים שביצעו קשריו - שידעו עליות ומורדות - עם פעילים אחרים, כתובות אינטרנט בהן השתמש וכיוצא בפרטים אשר ניכר בהם כי הם באים ממקור ראשון.

באשר לטענת ההגנה בסיכומיה כי "הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום, שיתף פעולה עם חוקרי בחקירתו המשטרתית נתן פרטים מלאים ואינפורמציה מלאה, אולם בכל חקירתו במשטרה ובבית המשפט הכבד הנאשם לא הודה במשעים המיוחסים לו" (שטען ג' לסיכומי ההגנה) - מוטב היה לדברים, התלשים למריו מן המציאות, שלא היו עולים על הכתה, שכן קריאה תמה באמרה הייתה חוסכת זאת כתובתם.

דבר - מצאנו לקבל את אמרותיו של הנאשם ולהעניק להן משקל מלא.

עד הבהירה מוחמד טאייפה:

העיד בפניו העד מוחמד טאייפה ביום 02/09/03, עדות אשר כללה, למעשה, את החקירה הראשית שלבד, וזאת לאור סירובו של העד להמשיך את עדותו, כמפורט בעמ' 6 לפרוטוקול מאותו היום. אין מחלוקת של ממש כי המדובר במי שאחראי לפגיעת הדמים ביישוב חרמש ובקירבן מצר.

ראשית עליו להודיע לטענת ההגנה כי גורם לנאשם עיוות דין בכך שלא השלמה חקירתו והגדית של העד וכי במסגרת דברים זה אין לקבל את אמרותיו מכות סי 10 א. אכן, העד הובא למסור עדות ובית המשפט הוצדקים והתבסס על מנת לשמוע את עדותו במלואה. עדות זו נקטעה בשל רצונו של העד בלבד, אשר סירב להמשיך ולתשרי לשאלות שנשאל. בית המשפט נקט בשורת עצדים על מנת להמשיך את שמיעת העדות בכלל זה קריאה לסגורו של העד, אולם העד התמיד במריו (ראה מוחלך הדברים בעמ' 6-7 לפרוטוקול אותו דין, ובכלל זה החלטתו החותמת את העדות).

כידוע, מאז ניתן פסק דינו הונדע של בית המשפט העליון בענין גני-חיא, דניס 4390/91, מדינת ישראל ג' חני-חיא, פ"ד מז (3) 661, עומדת על מכונית ההלכת בענין מעמדו של היעד החשוד, וליכא בית ניתנה ע"י הכרכ מורחב של שופטי בית המשפט העליון, אשר ראה אף בעד השותק מנד אשר ניתנה לכדדים הודמנות לחוקר, ומכאן שפתוחה הדרך להגשת אמרותיו על פי סי 10 א. לפקודת הראיות. עד ראה לענין זה, ע' אייזש 144+99/00, הנוכח אף בהחלטתו ממונתו חיים. השנונו הביא בסיכומיו שורת אסמכתאות מותן ניתן ללמוד - לטענתו - כי בחקירתו חקירתו נבדית, שו לבסל את משקל העדות כולה, אולם המדובר בפסקי דין שונים ביותר, משנות השבעים ועד קודם כן, אשר מכל נסמור סרס שנתקבלה הכתב גני-חיא, חלקם אפילו עד לפני שנתקבל תיקון סי 10 א' לפקודת הראיות.

² שם, עמ' 2, שי 24-22.
³ ראה ת/ 1, עמ' 2, שי 1; עמ' 5, שי 25-26.

5398/03: תיק מס':

3

תאריך: 28/06/05

שאר התנאים העומדים ביסוד סי' 10 אי התקיימו, ובכלל זה העובדה כי חעד אישר את מתן אמריותו וכן קיומן של סתירות מוחיות בין עדות לבין האמרה (ותועבת צינה שורת אורכה) בין סתירות בסיכומיה בלא שהתנגדה חלקה על כך בסיכומיה. נוכח, למשל, את הבדלי גרסאות בין עדות לאמרה לעין ויתר האשם, חרקה לקבלת הסכום של \$3,000 ממנו ועד.

לאחר שמצא כי התקיימו התנאים לקבלת אמריותו של מוחמד נאפה ע"פ סי' 10 אי לפקודת הראיות, מצאנו אף להעיד את אמריותו של חעד על פי עדות החלקית ובמנינו. נבמק מדוע:

ראשית, חשוב לציין באופן כללי, כי אפילו מתוך עדותו החלקית והשירותית של חעד בפנינו, מאשר חעד את עקרי הפללת את האשם באמרות. חעד מאשר בעדותו בפנינו, גם אם לאחר התמקמות שנות, כי קיבל נשק מידיו של אדם בשם "בובו" ואף קיבל מידיו סכום של \$3,000 לאחר פגיעה חמשה. אמנם חעד טוען כי האשם איננו אותו בובו, אולם חדר איו מעלה ואינו מוריד, כי חר גם מתוך עדותו שלו לא עלה כי פגש את אותו "בובו", אלא יצר אותו קשר על סמך מספר טלפון שקיבל לידיו בירושה מראד כרמ, שעה שהחליף את מקומו בתחנות ידי האמורה. באזור טול-כרם. גם את הנשקים והכספים לא קיבל מידיו של "בובו" ישירות אלא באמצעות שליחים. גם מתוך גרסתו, החלקית אף היא, של האשם באמרות, עלה כי העברות הכספים והנשק מידיו לעד היו באמצעות שליחים. מכאן, שאפילו מתוך גרסתו המצמצמת של חעד, עדיין עומדת הפללת את האשם על כנה.

באמרותיו השונות, מרחיב חעד עוד יותר מאשר גרסה המצמצמת מספר בעדותו החלקית בפנינו. ראינו לנכון לקבל את אמריותו של חעד. וכך מעין באמרות כי המדובר באמרות בעלות משקל רב ביותר. חעד כתב את את האמרות בכתב ידו והחל לכתוב גם את האמרות, אך הפסק את כתיבתן מרגע האמרות ניתנו ע"י חעד לאחר שוחרר מחוק וחזר חתום בתחנות ידי האמורה. באמרות נוטל על עצמו חעד אחריות למעשי רצח קשים ואיומים תוך פירוט רחב של הסיבות שקדמו להם. חשואה של תוכן האמרות לשאר האמרות הראיות שבא בפנינו - ובכלל זה לאמרות האשם, המאשר את הכירות עם חעד וכן את העברת הנשק והכספים לידו - מתוקנת עוד יותר את משקל אמריותו של חעד.

אם כן, מצאנו לנכון לקבל את אמריותו של חעד, הן מכוח אימוץ תוכנו, באופן כללי, ע"י חעד במהלך עדותו והן מכוח (ככל שהדברים נוגעים בסתירות שבין גרסת חעד לבין הרשום באמרות), מכוח סי' 10, וזאת מן הנימוקים האמורים מעלה.

עד התביעה מנצור שרים:

גם עד זה, שהעיד בפנינו ביום 30/11/03, טשא על גבו קופת שרים ואף הוא אחראי לשורת מעשי רצח קשים.

ראשית, נידרש לסוגיית בקשת התביעה בסיכומיה לקבל את אמרתו של חעד מכוח סי' 10 אי. כעולה מבקשת התביעה, נשתייכה הנשח האמרה ממנה בזמן הדיון ביום 14/06/04, וכעת מבקשת היא לנכון את הסעות. הסוגר מתנגד להשגת האמרה כעת, מאחר ובקשה נעשת לאחר תום פרשת התביעה ויש בדבר משום פגיעה בהגנת האשם.

אם נותר לנו אלא לשוב ולהזיק, פעם נוספת, לאזכור ע"י אי"ש 114+99/00, אשר נוכח קודם לכן בהכרעת דיונו זו בהקשר אחר, ואף מצוטט ע"י התביעה המלומדת בסיכומיה. אשח אשח נאמור - לעיוורין נדרש לדבריו הידועים של כ"ב הנשיא ומורה המנוח, אשר דומה כי מנו אשר נאמור - כבר בעתור הפלילי הראשון שדון בבית משפט העליון של מדינת ישראל - מצאנו את מקומם במפתאון דין חדש הפלילי. ואכן, הורנו הנשיא ומורה כי סדר דין פלילי אינו כאלו ששקח - מט אשר די במהלך שני אחד לחרוץ את גורלו לעד. בית המשפט לעיוורין חכיך באפשרות לזמן עדים או להגיש ראיות מטעם התביעה לאחר תום השלב הדיוני - גם אם יש להחיר בקשות כאמור בצמנים, גם אם על התביעה להימנע מכך והכל ככפוף לסיני כי אין בדבר לפגוע בהגנת האשם.

בנסיבות הענין שבפנינו, לא ראינו מדוע קבלת בקשת התביעה, אפילו בשלב הסיכומים, יש בה פסול כלשהו. ראשית, אין ספק כי בקשת התביעה מעשה בתום לב ולא מתוך שיקול פסול. עיון בפרוטוקול הדיון מיום 14/06/04 יכלה כי התביעה הגישה שורת בקשות להגשת חומר מזהי סי' 10

היה מוטקול עדותו של מוחמד נאפה מיום 02/09/03, עמ' 5 ש' 14-30.
ש' עמ' 3 ש' 46 ועד עמ' 4 ש' 13; עמ' 5 ש' 45-42.

תיק מס': 5398/03

4

תאריך: 28/06/05

א, ואין ספק כי הבקשה להגשת אמרתו של העד מנצור שרים, נשתכחה ממנה בחיטח העת.
 שנית, כל המועצה אין בבקשת התביעה. התביעה העידה את העד מנצור שרים, עימתה אותו עם
 דבריו באמרה, הודיעה מראש ובמילים ברורות על כוונתה להעיד את גובה אמרתו יעקוב ברוני,
 ואף הגידה את גובה האמרה ביחס לנסיבות נבייתה (מהלך שאין לו כל חסבר אחר, וזוהי דרונה
 להגיש את אמרתו של העד מנצור שרים 10' א'). שלישית, כל פגיעה אין בהגנתו של התאשש בבקשה
 המאחרות להגשת אמרתו של מנצור שרים. העד העיד ונחקר ע"י הצדדים, ובכלל זה חקירה נגדית
 ע"י ב"כ התאשש. לנאשש ניתנה אף הודמנות לחקור את גובה אמרתו. הנאשש אף התייחס
 בעדותו⁷ בפרשת ההגנה להחלטתו של מנצור שרים באמרתו ומסר גרסה באשר אליה. הבקשה
 להגשת אמרתו של העד, אין בה כל פגיעה בהגנת התאשש.

לאחר עצלתו את משובות השלב הדיני להגשת הבקשה, נגלה חיש מהר כי התנאים הקבועים
 בבזדו של ש' 10' א' לקבלת האמרה, מתקיימים במלואם, שותל העד חעיד וניתנה לעדדים
 הודמנות לחקור, מתן האמרה חוכה, הן מעידות על העד שזיחה את אמרתו והן מעידות על
 האמרה, וכן לאור קיומן של סתירות מוחותיות בין האמרה ובין העדות. כעת נדרש לשאלה כלום
 יש מקום להעדיף את האמרה על פני העדות? תשובתנו שאלה זו חיובית ולחלן נימוקו:

א. גם עדותו של מנצור שרים היתה מובלבלת ככל שנבטקש ליתן חסבר להמללות המפורשות
 ושפולל את התאשש באמרתו, המללות מהן ביקש הוא לחזור במהלך עדותו. העד אישר כי
 בזדו של ש' 10' א' לקבלת האמרה וכי החוקר אף הסריא לו את חוכנה, אולם דבק בטענתו כי החוקר כתב
 דברים אחרים טאלי שאמר הוא עצמו במהלך בביית האמרה. העד אף התיימר לקבוע
 במסקנתו כי החוקר חסוף בדברים על אמרתו לאחר שזו נכתבה בפניו, אולם לשאלת חובט
 לא ידע לפרט על אלו עניינים מדובר.

ב. באשר למשקל גרסת ההתכחשת של העד את דבריו כנגד התאשש באמרתו, אשר ניתנה במהלך
 החקירה הנגדית בעד העד משיב כתובי לסדרת שאלות מדריכות בעליל בהתאם לגרסה ששם
 הסגור בפניו, מוטב לא להרחיב את הדיבור. באופן מוזר, וללא חסבר מלבד הרצון לחזור על
 גרסת הסוכנה מראש, הנך התאשש, בהלך עדותו של מנצור שרים, מחבר (בהקירה
 הראשית) לשוטט רשע (בנגדית) אשר עזר אותו בגין גיבית רכבים, נהג בו בקשיחות, דבר
 שערור בעד תחושה קשה - גרסה, אשר באופן בלתי מפתיע, עתידה לחזור פעם נוספת מספר
 ושיבות לאחר מכן בעדות התאשש. למותר לציין, כי גנו לא עררו הדברים רושם של מהימנות
 כלל וכלל.

ג. העד אישר בדבריו כי היה חבר בארגון דודי אל-אקצה, וכעלה מאמרותיו, אף היה אחראי
 לשירות מעשי רצח קשים מטעם הארגון, כבעל עמדה בכיר בארגון. העד אף ידע לכסות תאור
 מדויק של שרשרת "החלפת המיקוד" על הארגון באזור שכם, החל במנצור עושים ועבר
 במחמוד תיח, אולם משנשאל באשר לרשות מחליפו של תיח (לסגנת התביעה, התאשש),
 נתמלא לפתע שכתה מעושה, טען כי לא ידע את זהות ראש הארגון באזור שכם ולאז היה
 כפוף הוא עצמו) ואף לא טרח לנסות לבדור זאת.

ד. עומדת עדותו המפורטת והמגומנת של מנצור שרים בפניו, עומדת אמרתו. משקלה של זו
 עולה הן מעדותו של גובה האמרה רס"ם יעקוב ברוני - אשר העיד בפניו ביום 14/06/04
 ובעדותו הנכחש של טענותיו של העד וציון כי האמרה נגבת על פי הכללים הרגילים - והן
 מעיון בגוף האמרה עצמה, עליה התנסה העד לאחר אזהרה. מקריאה בגוף הדברים ובעולה
 מעדות גובה האמרה, נראה כי האמרה מבוססת על דברים שכתב העד בכתב ידו. יש להטעיר
 על כך שלא נתאפשר לעד לכתוב את אמרתו בכתב ידו, אולם בנסיבות הענין, ולאחר שהוכח
 להנחת דעתו - הן מהתרחשותו מן העדים והן מתוך השוואה לשאר חומר הראיות שבא
 בפניו - כי הכתוב בגוף האמרה משקף את דבריו של העד שהחוקר לו טרם שחטם עליהם,
 לא מדובר כי יש פגם במשקלה של האמרה (ראה לענין זה את פסק דינו המאלי של כ"ב
 השופט אלימ' מרדמן בע' איו"ש 1137/04-1136+1129).

אם כן, מצאנו לדחות את עדותו של מנצור שרים ולהעדיף על פניה את אמרתו.

עד התביעה פחד שראיעה

עד זה העיד בפניו ביום 30/11/03 ובעדותו מיהר להתכחש לאמרת החלפת המפורשת שמסר כנגד
 התאשש, בה הוא מתאר כיצד חסוף את התאשש, ביחד עם אחרים, לבצע פיגוע ירי משותקש⁸.

⁷ ראה פרוטוקול מיום 30/03/04, עמ' 11 ש' 22-23, במקום "יובח עמדתו של מנצור שרים", צ"ל "אמרתו".

⁸ ראה פרוטוקול עדות התאשש מיום 14/06/04, עמ' 10 ש' 12-17.

⁹ ראה פרוטוקול עדותו של מנצור שרים מיום 30/11/03, עמ' 4.

5398/03: תיק מס'

5

תאריך: 28/06/05

ליתן הסבר להחלטתו המפורשת את האשם באמרתו, טוען כי זו הוצאה ממנו באמצעים פסולים, כי הוכרח לחתום עליה, כי התמנע למראת כתב האישום שהוגש כנגדו הכולל אשמות בהן לא הודה וכיוצא, עוד היינו טורחים למרות הסתירות שעלו בבירור העד לענין זה, אלמלא היה עולה באופן ברור כי את טענת הוויאט באשר למשקל אמרתי, שמר העד לעדותו בתיווך של האשם בלבד, ואילו במשפט¹ שלו לא העלה אף אחת מאותן טענות, ואף הסכים להגשת אמרתי, ולכלל האמירה המדוברת, אשר ביחס אליה עלו למעט מן האוב טענות הוויאט שבעדותו. אך מבין הוא כי טענות וזוט של נחקר ביחס לאמרתו, אשר מופיעות במשפטי אחרים ולא במשפטו שלו עצמו, אין בהן לשכנע.

שכל של אל, מצאנו לנכון לדחות את גרסת העד ביחס לאמרתו, לקבל את האמרה (לאחר שהותאמה האמורים בסעיף 10 א' התקיימו) ולהעדיפה על מני עדותו.

עד התביעה נאצר עוויס

עד זה העיד בפנינו ביום 30.03/04. על אף הפללות קשות שהחליט את האשם, כשותפו לשליח המחבל המתאבד אשר ביצע את הרצח ברובו יפו בירושלים וכן כשותף למעשי ירי, הכחיש העד את הדברים בעדותו. כך טען העד כי הוא מכיר את האשם בשמו הפרטי בלבד, למרות שלו רק מתוכם עדותו בלבד עולה כי התיכחתי עמו מקיפה בהרבה (על אחת כמה וכמה שמתאבדות ונאמרות האשם, עולה כי השניים היו בקשרים הדוקים, ואף גורשו מן האזור ובילו תקופה בירוז ובגדד – ראה בהמשך). את העובדה כי באמרתו הוא מפליט את האשם, הסביר העד בטענות שהועלו כנגד החוקר רוני שאמר שהכיר אותו לכתוב דברים (העד עצמו לא זכר מימו ידע בעדותו שהחוקר אותו ולא זיהה אותו, אך צוין כי המדובר בשוטר קירח), אולם לא היה לפרט מן אותו נציג² (עם החוקר הזה הייתה הבעיה. אני זוכר את הפרטים³). העד טען כי אינו מזהה את אמרתי שהוצג בפניו ואת כתב ידו, אולם דבריו לא עררו בנו רושם, שכן העד בקשר טרח לענין באמרות טרם שהשיב.

העיד בפנינו החוקר רוני שאמר, אשר גבה את אמרתי של העד ועדותו עוררה בנו רושם מהימן לגמרי. בעדותו אישר החוקר שאמר כי גבה את אמרתי של העד עוויס וזי הוא (עוויס) זה שכתב את אמרתי בכתב ידו (כפי שגם עולה מעיון באמרתו עצמו). עוד הכחיש החוקר את טענת העד כי נתן אמרות נוספות בהן מסר דברים אחרים, דבר העולה גם מעיון באמרות הנוגשות מספר סידורי.

אם כן, עדותו של נאצר עוויס, שהייתה עדות מובלבלת ושיריונית (להלן רשום אצלכם בתיווך, לא צריך להיכנס לפירוט⁴; יאצי לא חייב לענות לאף אחד⁵) לא עוררה בנו רושם של מהומות. התאמים להגשת אמרתי באמרתו במשטרת מוכח סי' 10 א', התמללו לאחר שהעד העיד, מתן האמרות הוכח בעדותו של מני העדות. מול העדות המובלבלת והבלתי-משכנעת, מצאנו את האמרות את האמרות על מני העדות. עולה מקריאה באמרות כי הן ניתנו עיי העד לאחר שהותנה כחוקר ולאחר שחתם על האמרות, אותן כתב בכתב ידו. עולה עוד כי בבית האמרות התנהגה באורח חובית, וכי העד שמה קפה ועישן סגריות במהלך בבית האמרות. מעדותו של רוני שאמר עולה כי בבית האמרות התנהגה באופן סטנדרטי ותוך שיתוף פעולה של העד. במהלך עיון כללי לא אפילו נתון השוואה בין עדותו של העד בפנינו לבין תוכן אמרתי, "סי פוד מוקסי" בתיא, מאשר את אמרתי לפינעיים בדרוב יפו וכן במסעדת "סי פוד מוקסי" בתיא, מאשר את אמרתי. התאבדים שלה, והכל מתוך התאמה לתוכן אמרתי. דהיינו, העד נאצר עוויס עצמו מאשר את נכונות אמרתי, למעט הקטע הנוגע לנאשם, בלא הסבר של ממש מדוע דווקא חלק זה לוקה.

לאור דברים אלו, מצאנו לנכון להעדיף את האמרות על מני העדות.

¹ ראה פרוטוקול משפטו של העד (שומרון) 5004/03 מיום 04/05/03 ו 16/07/03 ו 72/73 וכן פרוטוקול התביעה מעדור מיום 12/12/02 (ת/ 71). הפרוטוקולים ממשפטו של העד, התקבלו בתאריך 11/01/04 מיום 14/04/04 לאחר שהטענה הותירה את האשמה לשליח דעת בית המשפט וברבות הפרוטוקולים משום העדדה ציבורית המתקבלת בלא עדות שוררה.

² ראה פרוטוקול עדותו של נאצר עוויס מיום 30/03/04 עמ' 3 ו 10-15.

³ שם, עמ' 2 ו 16; שם 47-48.

תיק מס': 5398/03

6

תאריך: 28/06/05

על התביעה אברהים ע"א חי

גם עד זה, בזמנה לעד הקודם ולרוב העדים בתוך זה, אישר בעדותו את אחריותו למעשים המיוחסים לו עליונה הודה במשפטו ובאחריותו ואף נקב בשמותיהם של שותפיו, מלבד אחד – האנשים. התביעה מייחסת לאנשים כי פעל ביחד עם העד בשלבים הראשונים של הוצאתו לפועל של פינוג הרצח ברחוב יפו (פרט האישות השני, ס"ק א-ח). העד אישר, למעשה, בעדותו, את העובדות המדוברות בחלק הראשוני של פרט האישות, למעט חלקו של האנשים, שהעד ציין כי לא נכח בעת צילמו של המתאבד.

מזכיר טען בדיוקא בעת משפטו שלו, הודה העד באחריותו למעשה הרצח ברחוב יפו, ובכלל בעובדות בהן הודה אף המעשים המיוחסים לו עם האנשים, כולל צילמו של המתאבד. התביעה תביעה¹² להגיש את פרוטוקול הודאתו של העד במשפטו מכוח סי' 10, ואילו הסנגור תוהר את הכקשת לשיקול דעתו של בית המשפט¹³. בחלטתו מאותו היום קיבלו את הבקשה לתשט פרוטוקול ולחלץ נערך ניוקויו.

הסנגור טען בסיכומיו כי הודאתו של העד במשפטו שלו, במסגרת סדר טיעון ולא שנשפטו עדים, לא יכולה לשמש כראיה במשפט זה, אולם לא הסביר הסבר של משמ מדוע כן הם הדברים, אף לא צירף אסמכתאות לחיזוק טענתו. דעתנו בענין זה שונה. אך מובן הוא כי תשובה של אנשים לכתיבת האמרת באולם בית המשפט ואשר נרשמת בפרוטוקול, היא משום "אמרת" של אדם ככתב העונה על תנאי סי' 10 (ראה י. קדמי, "על הודאות", חלק ראשון, עמ' 274 מסקן 3.4). ולא רק שיש בו בפרוטוקול הודאה משום אמרת-הודאה, חלק ראשון, עמ' 274 מסקן 3.4. באמרה מהימנה מאין כמה אשר חזקה עליה כי לאמרה מוצדק לפי סי' 10, אלא שעל מניו המדובר באשר העד מוסר אותה בתשובה לאנשים והמסמכים אלו גומו ובעד הוא מיוצג ע"י עו"ד. מבאן שאין כל מניעה מלקבלה לפי סי' 10 ואף להעניק לה משקל מלא.

טענות של העד בעדותו¹⁴ כי כתב האישות חקרא לו באופן כללי ובבטורות וללא שהורצו השמות, חרקה מלחיות אמת, כפי שמוכחים פרוטוקולים משפטו. מעיון בפרוטוקול משפטו של העד בתקן 6446/02 מיום 18/12/02 (ת/ 68) ראינו אנו כי כתב האישות חקרא לעד (האנשים באותו היום) במלואו לאור העובדה כי לא היה מיוצג באותו שלב וסירב לקבל על עצמו ייצוג (ראה החלטת בית המשפט באותו דיון, עמ' 2). הודא/אנשים, אף החל למסור תגובה מפורטת, שמוכחה כי עדותו בפניו כאילו כתב האישות לא חקרא לו במלואו – שקרית היא בעליל. עיון בפרוטוקול הודאתו של העד בתקן מיום 29/06/03 (ת/ 69), יגלה כי לאחר מספר חודשים נמלך העד בדעתו והודה בכתב אישום מתוקן שעה שהוא מיוצג. גם הפעם הובהרה לעד מזהות כתב האישות בפניו. העד הודה בכתב האישום במילים ברורות, הן מפי סנגורו והן במו פיו. הסנגור ביקש בסיכומיו להאמת בעובדה כי העד לא הזכיר את האנשים במסגרת תשובתו לכתב האישות, אולם ברור כי אין בכך להעלות את תוהר. העמיעין בפרוטוקול הודאה, יגלה כי העד הודה בכתב האישות ובעברת המיוחסת לו ולעד זאת ציין עובדות בולטות מתוך המיוחס לו. קריאה נמה בפרוטוקול תגלה כי הוכחת שמות שותפיו ע"י העד היא לצד הודאתו בעובדות בכתב האישות המיוחס לו, ואיננה משום "רשימה סגורה".

לעד משקול חבור של פרוטוקול המשפט של העד, נציין כי עדותו בפניו לא הייתה נקייה מסתירות, למשל לענין מידת היכרותו עם האנשים¹⁵.

אם כן – ראינו כי במשפטו הודה אברהים ע"א חי בעובדות עבירת גרימת מוות בכוונה לענין המיוצג ברחוב יפו, ובכלל זה חלקו של האנשים. פרוטוקול זה הוא משום "אמרת-הודאה" של העד, ואנו קיבלנו אותה ונמאנו לנכון להעדיפה על מני עדותו בפניו, אשר מננה נשמת חלקו של האנשים.

¹² ראה פרוטוקול הדיון מיום 14/06/04, עמ' 3 ו-24.

¹³ שם, עמ' 5 ו-37.

¹⁴ ראה פרוטוקול עדותו של אברהים ע"א חי מיום 30/03/04, עמ' 29-38.

¹⁵ שם, עמ' 4 ו-35, הושווה שם עמ' 7 ו-10.

תיק מס': 5398/03

7

תאריך: 28/06/05

עד התביעה אחמד ברגות

1 נקל לראות כי עד זה אינו נמנה על העדים הבאים לומר את האמת בעדותם, או לשתף מעלה עם
2 בית המשפט שעה שהוא מבקש להתחזקת אחרת האמת. מיד עם עלותו לדוכן העדים אטם ועד
3 את אוזניו וסירב לענות לשאלות התובעת. לשאלות הסגור עק רח לאחר שבירר כי הוא עורך דין
4 עם האטם וגם שעה שהשיב אישר את שאינו שני במחלוקת ע"י התביעה, דחייתו כי אינו מזכיר
5 כלל וכלל את האטם.

6 ואכן התביעה איננה חולקת כי העד אינו מזכיר כלל את האטם, ואף האחרת כי לא לשם כך
7 הביאה את העד לעדות, אלא על מנת לזכות את חלקו השני של פרט האישום השישי, חלק אשר
8 אפילו אליבא דכתב האישום האטם לא נטל בו חלק. שאלה נכבדה היא לשם מה כלל צריכים את
9 להודיע לשאלת עדותו של העד אשר אין מחלוקת כי כלל אינו מפיל את האטם, אולם לאור
10 השבועה של הסגור כי אפילו עצם קרות האירוע אינו מוסכם¹⁶, דומה כי אין מנוס מכך.

11 לא התלבטנו רבות בכוונתו להכריע בשאלת העדפת פרוטוקול ההודאה ממשפטו של העד כנאשם
12 על מני עדותו (ז) בפניו, אשר טען רב האמנם "עדות" ייקרא לה, ומכל מקום אין היא משכנעת.
13 לעומת עדותו השפיריות והמונחת של העד בפניו, עמד פרוטוקול ההודאה של העד במשפטו
14 שלו, בעד הוא מוצג ע"י ע"ד. מן העדים האמורים מעלה לענין אברכים ע"א חי, מצאנו לכונן
15 להעיד את פרוטוקול המשפט על מני העדות.

עד התביעה ריאל עדת

16 גם עד זה, בדומה למעד שראיתו, תלה את קולר הפללתו הנחרצת את האטם, באמצעים פסולים
17 שנועלו כנגדו במשפט, אולם גם הוא לא חלע - משום מה - טענה אלו במשפטו של¹⁷. מאחר
18 ומוקדם הוכיחו מעלה, המפסלים לעדותו המגמתית והמתחמקת של העד והתחמק משיש
19 האטם ואם הוא מכיר את האטם, ואף לא ידע למה הכוונה, למרות שבח רק נאשם אחד בזה
20 (האטם), מצאנו לכונן להעיד על מני עדותו את אמרתו של העד, אשר סימני האמת ניכרים בה
21 בעליל, ובכלל זה העובדה כי כתב אותה בכתב ידו, כי חוזר כחוק טרם גבייתו והוא חתום
22 בתחתית כל דף בה.

עד התביעה אברהם חבישה

23 גם עד זה, בעלותו על הדוכן, חזר על חקו של חברו וגם הוא אישר את הכתוב באמרתו ואת המשעים
24 השומים שם, למעט נקודה הנוגעת לנסיבות הכיכרות עם האטם. לטענת העד, החוקר אילץ אותו
25 לכתוב כי נפצע מדיו של מאגיד מצרי (אטון, לטענתו, אינו מכיר כלל) שעה שהיו בדרכם לבצע
26 פינוע נהנת משען.

27 בבקשו להרחיק את האטם בכל מורר מן הפללה המפורשת אותה הפלילו, ואגב כך להטיל רש
28 בחוקר, נשתכח מאברכים הכישרון העובדה הפשוט כי באמרתו כלל אין מוזכר האטם בחקש
29 של פיגוע מתוכנן, אלא דווקא כיאה כי הפצעה חיתה במסגרת "תאונת אימונים", כאשר האטם
30 החל לשחק במסלול רמונים שבדיו, תוך כדי גישת הכיכרות של חוליות שונות בארגון. כלומר,
31 טענת העד כי החוקר ביקש לאלצו להודות כי נפצע תוך כדי הכנת לפינוע עם האטם, אין שחר -
32 אפילו לא מתוך האמרה הכתובה.

33 ממילא גרסתי של העד אינה משכנעת כלל. העד לא ידע ליתן הסבר של ממש כיצד נפצע. הוא אף
34 לא טרח למסור הסבר של ממש כיצד אילץ אותו החוקר להפיל את האטם הפללת שהוא ומדוע
35 רק חלקו באמרתו כוזב ואילו כל השאר נכון.

36 אלא מול כוביו של העד, עמדת אמרתו, אותה כתב בכתב ידו, לאחר אזהרה כחוק ועליה הוא
37 חתום. חתומים לקיום סי' 10 א מתקיימים, שכן העד מזהה את אמרתו וסותר את תוכנה. לאור
38 העובדה כי עדותו לא עוררה בו רשע של מהימנות ודווקא אמרתו נשאאת עליה אימיני האמת,
39 מצאנו לכונן להעדיפה על מני העדות.

¹⁶ ראה פרוטוקול הדיון מיום 30/03/04, עמ' 8 ו' 31-37.
¹⁷ ראה פרוטוקול עדותו של ריאל עדת מיום 30/03/04, עמ' 15-17.

תיק מס': 5398/03

8

תאריך: 28/06/05

פרשת חנהנא

עדות הנאשם בפרשת החנהנא היתה קצרה, רוויית סתירות ובולת משכנעת. ראשית יש לציין כי למרות הדרי חומר הראיות מטעם התביעה, אשר נסקר בהרחבה לעיל, חבר הנאשם כמעט ולא לתניחם ישירות לראיות אלו ועדותו בחקירה הראשית היתה קצרה ולאקונית.

אלא שאפילו מתוך עדותו של הנאשם, עולות הסתירות. טענת הנאשם בחקירה הראשית היתה כי ישנם אנשים רבים באזור שכם בשם מאגיד מצרי, כי המדובר במשפחה הגדולה ביותר באזור והוא עצמו מכיר אדם בשם זהה לשל העובד אף הוא בדרגות הפלסטיניות. לחיזוק טענתו זו ציין הנאשם כי אפילו שניים מן המפליגים אותו, מצורר שרים מוחמד נאפה, שעת שהובאו בפניו לעניות במהלך החקירה, ציינו מייד כי הנאשם אינו אותו מאגיד מצרי, אלאו ותכונותיהם הפליליות. בחקירה הנגדית שניה הנאשם טענתו "וליתן בטחוני" הוסיף גם את הגרסה כי השניים הפלילו אותו בשל סכסוך קודם, וזאת לאור העובדה כי במסגרת תפקידו עצר את השניים ביחזום גנבי רכבים.

ברור כי שתי הגרסאות אינן יכולות לזרז בכפיפה אחת. ואם אכן מוחמד נאפה ציין מייד בפני חוקרי השב"כ כי הנאשם איננו מאגיד מצרי נשוא הפללותו, מדוע הנאשם איננו מדבר איתו, בבחינת "עם מי ששעשע לי דבר כזה, אין לי מה לדבר?"

סתירות אלו מצטרפות למגמתו הכללית של הנאשם להרחיק עצמו, ובכל מחיר, מקשר כלשהו לפעילות בטחונית, גם בדברים שתודה בהם באמרתו, ואין כל ספק שאין בהם לקשר ולו במאום לפרטי האישום החמורים המיוחסים לו. כך מכחיש הנאשם עדותו גם ירי כללי לעבר כוחות בטחון, בו הודה באמרתו, העברות כספים בהם היה מעורב ועוד נושאים, המפורסמים בהרחבה במעורבים 26-27 לסיכומי התביעה. הנאשם, בניסיונו למלט עצמו, אף חננת את עצמו כי נאצר עווס, על אף העובדה כי השניים התרועעו בראשית שנות התשעים בירדן ובבגדד, כעולה מאמרתו.

לשקרו של הנאשם אודות קיומו של אדם אחר העונה לשמו המרוב, ראה להלן בפרק השקשק ביחזום הנאשם.

סוף דבר, לא מצאנו כי עדותו של הנאשם בפנינו יש בה לעורר רושם של מהימנות. הנאשם כנשל - ואף לא טרח - בעדותו מלהפריך את שלל ראיות התביעה והסתפק בהכחשה גורפת ולאקונית, גם כמעט בהתנבא. ראיות אלו משלכות זו בזו מציגות גרסה סדורה וקוהרנטית ממנה עולה דמותו של הנאשם כרב-סתבילים העסיק, ביחד עם שותפים נוספים, בשילוח מחבלים מתאבדים. כעת נשקרים של ממש, אשר אף בהם אין להחמיא למשקל עדותו.

סיכום ביניים:

נחם כי כן, מצאנו כי יש מקום לעדיף את ראיות התביעה על פני עדות הנאשם בפרשת החנהנא, את אמרתו עדי התביעה על פני עדותיהם המגמתיות והשקדיות - הכל מן הנימוקים האמורים. עדי התביעה חשונים מתארים אדם בשם מאגיד מצרי, מוסרים פרטים משמעותיים שונים של ואף של הנאשם כרב-סתבילים העסיק, ביחד עם שותפים נוספים, בשילוח מחבלים מתאבדים. כעת נבחן האם אחריותו של הנאשם למוחוץ, עלה מתוך אותן ראיות.

זיהוי של הנאשם:

דומה כי חשאלה המרכזית בתיק זה נוגעת לענין זיהוי של הנאשם אשר בפנינו, כדמות המופיעה בהפלטות חרבות של עדי התביעה כרב-המעללים לו מיוחסים המעשים המתוארים בכתב האישום. עדי התביעה חשונים מתארים אדם בשם מאגיד מצרי, מוסרים פרטים משמעותיים שונים של ואף נוקבים בכינוי בו הוא מוכר, "בובו". לטענת הנאשם אין כי חדרה, אין לו כינוי כלשהו, ובודאי לא "בובו". עדי טען הנאשם כי משפת מצרי האם משפחה גדולה באזור שכם, ומן הסתם יש בה אישים נוספים העונים לשם מאגיד. לטענת הנאשם, שני אדם נוסף בשם מאגיד מצרי אף הוא עובד בדרגות הפלסטיניות. האם הנאשם שבפנינו הוא אותו "בובו"?

¹⁸ ראה מיסוקול עדות הנאשם בפרשת החנהנא מיום 14/06/04, עמ' 9, ש' 48-52.

תיק מס': 5398/03

9

תאריך: 28/06/05

ראשית, יש לציין כי התאשם עונה בעצמו על שאלה זו באמרתו²⁴, בה הוא מאשר את כניונו מילדות ("בבובי"). כאן המקום לציין כי אין המדובר בכינוי שמו או נפלו (כגון כינוי של אדם על שם בנו בבורו, למשל "אבו מוחמד", כינוי אשר כמוהו ניצאז לאפמים). ייחודו של הכינוי, בצירוף שאר הפרטים האישיים של התאשם, מצביע על ההפניה בינו לבין התאשם.

אלא שהרשעתו של התאשם בעבירות התמורות המיוחסות לו, אינה נשענת על כינוי בלבד, אלא גם על זיהויו באופן פרסונאלי ע"י עדי התביעה, איתם עמד בקשרים טובים. באשר לנענות כי עדי התביעה "יתגבלו" או כיוונו לאדם אחר, הרי שבחינה מעמיקה של חומר הראיות נהלה כי אין בכך ממש. התאשם מאשר באמרתו את היכרותו עם שאר "עבורי" האירועים, עדי התביעה המפגלים אותו, ואף מודה בביצוע עבירות בשחיתות עמם. כך מודה²⁵ התאשם בהיכרותו עם טאז עווס ובביצוע עדי עמו לעבר עמדת צה"ל וכן ביצוע ניסיון ירי. ביחד עם טאז עווס אף גורש²⁶ התאשם בשנת 1992 מהאזור וביחד טען לבגד²⁷. הסברה כי טאז עווס אינו מכיר את התאשם וכיוון בדבריו למאגיד מצרי אחר, מופרכת ממש בגסיבות אלו. עוד מאשר התאשם באמרתו כי מאז ספסיס למגזור שרים מוחמד טאיפה והוא אף מאשר את היכרותו האישית עמם. הוא אף מאשר בהכרת רובה קלנינקוב לידיו של מוחמד טאיפה ונל פי גרסת התאשם, בשל סכסוך פנימי²⁸.

אם כן, ההיכרות של התאשם עם עדי התביעה עולה במפורש מאמרתו שלו עצמו. אלא שגם עדי התביעה לא טומנים ידם בצלחת ומרחיבים בענין ההכרות עם התאשם. מגזור שרים זיהה את התאשם בשמו המלא בעדותו במינו וציין כי התאשם הוא חברו²⁹. פחד שראיעה מוסר באמרתו³⁰ תיאור מדויק של התאשם, כולל מקום עבודתו כקצין במסורה הפלסטינית, גילו, מצבו המשפחתי וחיותו אב לשתי בנות (פרטים אותם מאשר התאשם עצמו באמרתו) ומסיף כי כינויו של התאשם הוא "בבובי". עד התביעה זיהה עדה, אשר אגילו בעדותו³¹ המגמתית אישר את היכרותו האישית עם התאשם לאור עדויות המשותף במסורה הפלסטינית, מציין גם הוא באמרתו³², שנתקבלה ותועדה על פי עדותו, את כינויו של התאשם ואת העובדה כי הוא חבר בארגון "גדודי אל אקצה" ושיתופה בעד התביעה אברהים בחישה כי ישבח את התאשם, לאחר שזה גרס לפגיעתו הקשה אין לחשוש מעד התביעה במסל רימונים שהחזיק. גם הוא מוכיח³³ את התאשם בשמו ובכינויו וציין את חברותו בארגון הסרור. עד התביעה מוחמד טאיפה מוסר³⁴ את משמר הטלפון השליטאי של "בבובי", 059-200596, הדומה באופן מהפתי למסר שמוסר התאשם עצמו באמרתו³⁵, -059-200569.

טוען הסנגור כי נפלו בחקירה פגמים של ממש בכך שלא נערך לעדים מסדר זיהוי. הסנגור לא הביא תסמכתאות לזכחת טענתו, ואנו לא מנאזו בה כל ממש. ניכר מכל האמור למעלה בהרחבה כי לעדים מכירים את התאשם היטב. מוסרים פרטים מזהים רבים שלו, חלקם אף הצביע עליו באולם בית המשפט (אם גם חווה בהם התחללות או תרצו אוהח בהסברים שונים ומשונים). אם כן - בפנינו מצב של "התבנה" של העדים על התאשם, כעל מי שהם מכירים אותו היכרות מוקדמת ולא זיהויו של אדם לא מוכר באמצעים חזותיים שונים (מסדר זיהוי), ואין כל חובת קיום מסדר זיהוי בגסיבות אלו. ראה גם י. קדמי, על האיות (מהדורת 1999), חלק שני, עמ' 851-852.

כאן המקום אף להידרש לשאלה הסטטיסטית, האמנם ייתכן כי המדובר במאגיד מצרי אחר? התאשם ביקש להשיג, לצורך כך, רישום של משרד הפנים הפלסטיני באשר לשכיות השם מאגיד מצרי. את המסקן ביקשה להגנת להשיג על סמך עדותו של התאשם.

²⁴ ת' 1, עמ' 8 ש' 22-25.

²⁵ ראה ת' 1, עמ' 2 ש' 5-12.

²⁶ ראה ת' 1, עמ' 5 ש' 13-24.

²⁷ ראה ת' 1, עמ' 3 ש' 26 ועד עמ' 5 ש' 21.

²⁸ ראה מרדוטוקול עדותו של מגזור שרים מוסר מיום 30/11/03, עמ' 1 ש' 35-50.

²⁹ ראה ת' 1, עמ' 1 ש' 19-22.

³⁰ ראה מרדוטוקול עדותו של ריהא שדח מיום 30/03/04, עמ' 7, עמ' 18-22, עמ' 10, עמ' 34-39.

³¹ ראה ת' 3, עמ' 5 ש' 4-8.

³² ראה ת' 61, עמ' 2 ש' 17 ועד עמ' 3 ש' 2.

³³ ראה ת' 60, עמ' 5 ש' 12.

³⁴ ראה ת' 1, עמ' 2 ש' 25.

תיק מס': 5398/03

10

תאריך: 28/06/05

1] גם נסיבות בקשת התגשה היו, לכל הפחות, מזוהות. הגשת המסמך כלל לא נתבקשה בחקירה
2 הראשית, אלא צצה לפעם בחקירה החוזרת. הנאשם התיימר לאשר את הרישומה שהציג הסגור,
3 בלא כל הסבר מדוע רשימה זו אוטנטית או מה היו דרכי הפקתה...]

4
5 התביעה התנגדה להגשת המסמך, ואגן קיבלה את עמדתה כי לא ניתן לקבל את המסמך שלא
6 באמצעות עורכו. עם זאת, ועל מנת להפסיק את הדעת הצעיר - והודים קיבלו את הצעתה - כי
7 התביעה הגיש מסמך מוסכם שיופץ ע"י משרד המבחן במהלך האירוע.

8 מעונין בשאלות אלו כי מספר אנשים באזור שכס עונים לשם מאגד מצרי, אולם כולם מבוגרים
9 במיוחד או צעירים במיוחד לא עונים על חילוף של מאגד מצרי הנכר בדיונים התביעה, כדמ
10 כבן 30 - כולם למעט אדם אחד, הוא הנאשם שבמניין. כאשר לטענת הנאשם¹¹ כי פעם נוכח בירת
11 שישנו אדם נוסף בשם מאגד אסמעיל מוחמד אלמאצרי, אשר לקח הלוואה בבנק על שמו - עיון
12 בשאלות אלה עד כמה הטענה שקרית, שכן הנאשם הוא האדם היחיד העונה לשם מרוב זה, לא
13 רק בחתר הנילוסית הרוונוטי ולא רק באזור נפת שכס אלא בכל הגדה ואף רצועת עזה!
14
15

16 אם כן, אנו קובעים כי הנאשם שבמניין הוא אותו מאגד מצרי, המכונה "בובז" המופיע לרוב
17 בראיות התביעה. כעת שומה עלינו לבחון האמנם יש באותן ראיות כדי להביא להרשעת הנאשם
18 במיוחד לו.
19
20

21 פרטי האישום המיוחסים לנאשם

22 הוכחת פרטי האישום מתבססת על ראיות התביעה, כמפורט להלן. ההגנה לא נדרשה לענין הוכחת
23 עובדות האישום מתוך חומר הראיות (אלא הסתפקה בהכחשתם).
24
25

26 פרט אישום ראשון

27 פרט אישום זה מייחס לנאשם חברות בארגון הסרור חודש "גדודי אל-אקצה". הנאשם מופל
28 בפרט זה ע"י שלושת מעדי התביעה, פחד שריעה, אברכים חבישה וריאד עדה. עדויות אלו
29 משתלבות זו בזו, מתחזקות זו את זו ועוולות על דרישת החוספת הראייתית.
30
31

32 פרט אישום שני

33 אישום זה מייחס לנאשם נשיאת משרה בארגון האסור, דהיינו כי עמד בראש "גדודי אל-אקצה"
34 באזור שכס בשנת 02, פיקד על הפעילות הצבאיות שביצע הארגון באותה שנה-דמים, תאים את
35 פעילות הפעילים הצבאיים, סיפק להם נשק ומימון אותו קיבל מידי מראו ברגותי ואחרים וכן
36 נהג לייטול אחריהם על מעשי הארגון בכלי התקשורת.
37
38

39 בניגוד להכחשותיו הנמרצות של הנאשם, נראה כי שפע העשייה שפעל הנאשם ומעמדו בארגון,
40 נתקפו בזכרונם של פעילים רבים, אשר זכרו לו את מיקודו עליהם, את הכספים שהועברו עליהם
41 והנשקים שסיפק להם. שורה ארוכה של עדי תביעה מפלילים את הנאשם במיוחד לו בפרט אישום
42 זה, כמפורט בהרחבה בסיכומי התביעה. כך, למשל, מנצור שרים מתאר את מעמדו של הנאשם
43 בארגון, את הכספים הרבים שקיבל מדיוו במספר הזדמנויות לצורך ביצוע פגועים וכן כי הנאשם
44 נטל אחריהם על מיועדים מטעם הארגון. כך, אצור ערוס המתאר את הנאשם איש הכספים אשר
45 היה מממן אותו ואף קיבל מידיו סכום של 12,000 ש"ח. כך, מוחמד נאיה המתאר את הנאשם
46 כמפקד "גדודי אל-אקצה" בשכס, כמי שאישר לו לביצע פגועים וכן נטל עליהם אחריהם בשם
47 הארגון (ועוד שם לו לצורך כך את צילום צוואתו של סירחאן סירחאן, הדורצ בפגוע קיבוץ מרז
48 וכן כמי שמומן ביצוע פגועים וסיפק להם כך כל נשק. כך גם פחד שריעה המתאר ארוכות את
49 מעמדו של הנאשם כמי שהחליק לו הוראות, כמי שנהג לארגן תחלוקות מטעם הארגון ולצורך כך
50 הורה לו להפיץ תמונות שהידים ולירות בתחלוקות וזאת זו ועוולות למכביר על דרישת החוספת
51 שהות הזדמנויות. שורת עדויות אלו מתחזקות זו את זו והעוולות למכביר על דרישת החוספת
52 הראייתית, אולם גם מקומה של אמרת הנאשם לא נפקד לענין זה. הנאשם אמנם, כדורס, מנסה
53 להתורח מחברותו בארגון ומתפקידו שנשא בו, אולם גם הוא מוסר באמרתו פרטים המתאמים
54 את אשר מפלילים אותו חבריו, ובכלל זה כי העביר כספים לנאשם המפלילים אותו בכך (אצור
55

¹⁰ ראה פרומקול מיום 14/06/04, עמ' 11-12.
¹¹ שם, עמ' 11, 16-20.

תאריך: 28/06/05

11

תיק מס': 5398/03

עוים, מוחמד נאפה, מנצור שרים, כי קיבל כספים מידי מרואן ברנותי. מוניר מקדח והמוכר גם
ע"י טאצר עושים, ואחרים, כי סיפק שקע לידיו של נאפה, כי יצר קשר עם תחנות טלוויזיה ערביות,
כי סיפק להקים אתר אינטרנט עבור הארגון ועוד.

העובדות המפורטות בהרחבה בפרט אישום זה לענין תפקידו של הנאשם, מקומו בהיררכיית
הארגון בזמן הנתון והפעולות השונות אשר נקט במסגרת תפקידו, ישובו ויידונו שעה שבנקש
להצביע על אחריותו של הנאשם לעבירות שבוצעו מטעם הארגון.

פרט אישום שלישי

פרט זה מייחס לנאשם עבירה של ירי לעבר אדם, וזאת בכך שבמספר הודעותיו ביצע ירי ביחד
עם חבריו לארגון לעבר חיילי צה"ל עד התביעה סאצר עוים מפליל אותו בביצוע מעשי ירי ביחד
עמו. גם הנאשם מצוין באמרתו מעשה ירי שבוצע ביחד עם טאצר עוים, כך שבפניית תשנית
ראייתית מלאה להרשעת הנאשם בפרט אישום זה.

פרט אישום רביעי

התביעה חזרה בה מאישום זה, ופטורים אנו מלדון בו.

פרט אישום חמישי

אישום זה מייחס לנאשם עבירת ניסיון לירי, כך שביחד עם טאצר עוים יצא לירות לעבר חיילי
צה"ל, אולם כסופו של דבר נמלכו בדעתם לאחר שנחשפו ע"י כוחות חצבא. גם הנאשם וגם טאצר
עוים מתארים את האירוע באופן דומה באמרותיהם ומצאנו לנכון להרשיע את הנאשם בגין
עבירה זו.

אחריות הנאשם למעשי הרצח מכוח תפקידו

פרטי האישום החמורים 6-18 מייחסים לנאשם אחריות למותם של 10 בני אדם בפיגועי
ההתאבדות ברחוב יפו בירושלים, ביישוב חרמש ובקיבוץ מצר, וכן את פציעתם וניסיון רציחתם
של נוספים באותם אירועים. כל מעשי הרציחות הללו בוצעו ע"י מתבלים מתאבדים אשר משלחו
מטעם ארגון "גדודי אל-אקצה" וע"י הנאשם ושותפיו.

מטעם הדברים, אין אפשרות להעמיד לדין את המתבל המתאבד אשר מוסר את נפשו על מזבח
האידיאולוגיה הבויה. אין זאת אומרת כי אלו העומדים מאחוריו, ואשר עשויו ככלי שרת בידם
למילוי מטרותיהם הבויות, צריכים לחמוק מן העונש. דיני העונשין הכירו גם באפשרות לחסלו
אחריות, ואף אחריות מלאה, על מי שמכוח תפקידו או מעמדו (ויהיה זה גם מעמד בלתי רשמי -
ראה ענין "משולם" הנזכר להלן) הגיע אחרים לביצוע עבירות.

אחריות ראשי הארגון הסטרויסטי למעשי חברי הארגון - המן הנורמטיבי

מקובלת בתורת המשפט הצבאי דוקטרינת ה"אחריות היסודית", לפיה אחראי בעל דרג
תפקידו בכיר למעשי תפקידו אשר משע על פי הוראות ואישורו, גם אם בפועל נטל הוא חלק מעשי
סמן או אף שולל במעשים עצמם. דומה כי כל מי שעניינם לו בראשו, לא יוכל לחמוק מן המסקנה
החובתית כי אחריות מקבילה, להבדיל אלפי הבדלות, יש להטיל גם על ראשי ארגוני משע וטורר
המכוונים את פעילותם הנפשית והמורית על ביצועם של מעשי רצח ביישול רחוק.

יפים לענין זה דברי כבי השופט קדמי בע"פ 5589/98 **ביסאן סולטאן נ. מדינת ישראל**, תקע-
98 (3)99. באותו ענין הורשע המערער בעבירות רצח בכוונת תחילה, כאשר הוכח שנתן את הסמכות
ואישורו לביצוע הרצח, ושלה את המבצע העיקרי להוציא לפועל את הרצח, ואף מתחזה אותו לכבי
שיטת הביצוע. השופט קדמי הדגיש שולל את הסמכות של המערער לא היה הרצח מתבצע, ולכן מתן
האישור לבצע את הרצח היה משול "עליות ההחלטה המשלחת ספורטאי למרוץ", והוא שולל כבי
"מעשה של השתתפות בביצוע העבירה". לכן הורשע המערער כמבצע בכוונת וכל כמשלד, ובית
המשפט הדגיש כי הוא היה מצוי "במעגל הפנימי של הביצוע", כמי שהיה לו תפקיד בביצוע, והיה
"תחום של החבורה", בעד שמשדל מצוי מחוץ למעגל הפנימי של הביצוע. כבי השופט קדמי הוסיף

תיק מס': 5398/03

12

תאריך: 28/06/05

ואמר כי בגסיבות המתוארות לעיל, כאשר המערער נתן "אור ירוק לרצח" והתנחלות אפרסיות
דבר דרך הביצוע, היה בהתנהגותו לפחות "מנה גרועה של שידול על דרך העידוד".

בדפים 1294/96 עוזי משולם ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד (נב) 1, סב' כפי השופט א. מצא כי "יש
לראות במשתתף כזה – שבידו שליטה מלאה על הביצוע שעשייתו כוללת לא רק פעולות שידול
וחמקה, אלא גם הנחית העבריינים המועלים ומקוה על פעילותם – מבצע בצוותא לכל דבר".
חוא דגש כי נוכחות בירת העבירה אינה יסוד חיוני לחיזוק של אדם מבצע בצוותא, ואמר:

"במציאות המשפטית החדשה, התגבית האחריות הישירה בנכחות, פרשה 'שורקים'
ומנהגי קבוצות עבריינים, המגלים תודעה חבוצה את 'דיו הרק' השרים למרותם,
בעד הם מנהיגים את הפעילות המרחיקה, וראו לא כמבצעים בצוותא אלא רק
כמסלמים. ואפשרות זו, שבוודאי אינה משקפת את דיון הרצח, איננה מתאימה אף מן
הדיון המצוי".

אותו פסק דין ניתן לאחר ניתוח מעמיק של דמותו של הרב עוזי משולם ומסקנת השופטים באשר
למרות שהטיל על חסידי.

עקרונות אלו באו לידי ביטוי לא רק לענין ארגוני פשע, אלא גם לענין נושאי משרה בכירה בארגוני
טור, בפסק דין המאלי של בית המשפט המחוזי תל אביב, תפ"ח 1158/02 מ"י נ' מרוא ברנר.
ראה גם עקרונות דומים המגווסטים בפ"ד ברוני חיל, המובאים במאמריהם של מ. קרמיצר
ו"מבצע דיני העונשין קווים לדמותו", פלילים א' (תש"ן 1990) 65, במ"י 72, ומ. גור-אריה,
"עדרים לעבירה-תיקון 39 לחוק העונשין במבחן המסיקה", מגמות בפלילים, עמ' 83.

מן הפרט אל הכלל

אין כל משימה קלה מאשר הוכחת מעמדו הבכיר של הנאשם בארגון גרודי אל-אקצה בשכם
וסביבותיה ושלטות המוחלטת בפעילות הצבאית של הארגון בזמן שימוש כראש הארגון בעיר.
ראינו כי הנאשם פעל כמפקד "גרודי אל-אקצה" באזור שכם בשנת 02, ולמרותו סרו פעלי
הארגון באופן ישיר. הנאשם היה מעורב בחלוקת הכספים לפעילי הארגון - כספים אלו היוו את
גלגלי הטרור. הנאשם תיאם על פעילות חברי הארגון באזור ועמד בקשר עם מפקד ארגון התנועה,
מרוא ברנר. הנאשם סיפק כלי נשק לפעילים לביצוע משימותיהם ואף היה מעורב בגדדים
סופיים בפעילות הארגון כגון ארגון תהלוכות והקמת אתר אינטרנט ועד כחנה וכתנה מרעין
בישין.

עבודות פרטי האישום הבאים יגוללו כיצד היה הנאשם מעורב בהכנות המקדימות לביצוע פיגועי
התאבדות, כיצד פנה פעיל צבאי אלו על מנת לקבל את אישורו לרצח חפים מפשע. נראה בעליל כי
ראה עצמו כפוסק בעניני חיים ומוות באזור שכם. ביומנו, אישורו וברכתו של הנאשם יואו
לדרכם פיגועי ההתאבדות המתוארים להלן, ובדיון נאש הוא באחריות אליהם.

נסיים פרק זה ולו באיור העובדה הסמלית כי במסגרת תפקידו הנאשם הוא זה שמיהר לסייל
אחריות בשם הארגון על פיגועי ההתאבדות שביצע הארגון. אמנם, בבואו לתת את הדיון על
משינו, נתקף הנאשם בביטוי מעשה ולא חזר על כך, אולם דומה כי הדברים מדברים בעד
עצמם ומצביעים מדוע אין מקום לתן לנאשם לחוסר מהאחריות כל הוא נושא במסגרת תפקידו
למעשי הרצח שביצע הארגון בראשו עמד ואשר מיהר להתנאות בהם.

אלא שאחריותו של הנאשם למעשי הרצח לא מתמצה במישור "המיניסטרילי" בלבד. שכן
הנאשם גם שלח ידו בביצוע מעשים של ממש במסגרת חוצאתם לפועל של פיגועי ההתאבדות
הדוניים, מעשים המבאים אותו אל מסגרת "המעגל הפנימי" של מבצעי העבירה, הנושאים
באחריות כמבצעים ישירים. דיון כעת בחלקו של הנאשם במסגרת חוצאתם לפועל של כל אחד
מהפיגועים.

שתלשלות האיומים הכללית

מפרטו של הנאשם באישומים כגדו היתה כללית וגורפת. הנאשם לא הציג במנין כל זית
מחלוקת מונומחית, אפילו ביחס לחלקים מתוך פרטי האישום אשר כלל אינם נוגעים לו. התנהג
עמדה על הוכחת כל פסיק ותו בהם, גם ביחס לאירועים שבוצעו לאחר שיצא הנאשם מן הממונה

תאריך: 28/06/05

13

תיק מס': 5398/03

1 (ראה הפרק הדין בעדותו של אחמד ברוג'י הנזכר מעלה) ולא ידעה למסור עמדה אפילו באשר
2 לעצם קורות הפיגועים.

3 נוהגה זה של ההגנה להתמיד בהכחשה גורפת, גם כאשר לעצם מותם של הקורבנות, יש להטען
4 בשורת, נראה כי למעשה הללו מוחמד טאופה, מנצח שירים, נאצר עוסיס, אברדיס יניא (חי אולם
5 מכהנים את תחליכי ההוצאה לפועל של מעשי הרצח, ומתמקדים בעיקר ב"הכחשת" חלקו של
6 הנאשם, מכל מקום, קריאה באמירותיהם, מעלה באופן גורף ומפורט את השתלשלות האירועים או
7 קורבנות מעשי הרצח, בהם מעורבות רבים בשנים, לא מוזכרות מקום לספק בענין זה.

8 למעשה, אין מחלוקת של ממש גם ביחס להשתלשלות העניינים הנוגעת לשלבי הוצאות לפועל של
9 הפיגועים. אם נעמיק ראות, מעבר לעניי האבק שביקשו עדי התביעה להערים בהתחשקותיהם
10 השונות, נראה כי למעשה הללו מוחמד טאופה, מנצח שירים, נאצר עוסיס, אברדיס יניא (חי אולם
11 מכהנים את תחליכי ההוצאה לפועל של מעשי הרצח, ומתמקדים בעיקר ב"הכחשת" חלקו של
12 הנאשם, מכל מקום, קריאה באמירותיהם, מעלה באופן גורף ומפורט את השתלשלות האירועים או
13 (ובכלל זה ההכנות, הימוש המתאבדים, צילומם, השתעם לעבר יריות הרצח וכו').

14 אם כן, נמצאו השתלשלות האירועים הכללית, הוכחה בדבועי מתוך הראיות שהובאו בפניו, וספק
15 האם היא שנויה במחלוקת אמיתית, וכעת נמקד מבטנו לעבר חלקו של הנאשם.

16 פרטי האישום 6-8, הפיגוע ברחוב יפו

17 פרטי אישום אלו מייחסים לנאשם אחריות לרציחתן של אורה סנדלר ושרח המבורגר וייל וניסיון
18 גרימת מותם של 45 אזרחים שנפצעו באירוע. האירוע הוצא לפועל מטעמו ובשמו של ארגון "יגדו"י
19 אל-אקצה". מיוחס לנאשם כי הוא קיבל לידיו את המחבל המתאבד בדירה במחנה בלאטס ובית
20 עם מחמד טיטי צילם אותו כשהוא מחזיק ברובה וספר קוראן. לאחר מכן שילח הנאשם את
21 המתאבד, סעיד, לדרכו האחרונה. לאחר הדברים האלה יצא סעיד למיון ומגלה שם משל עיני
22 אחמד ברוג'י, סעיד, מקום בו פתח ביריות לכל עבר, עד אשר הוכרע, אולם לא טרם שרם
23 לרצח שתי נשים ופציעת עשרות רבות.

24 על חלקו של הנאשם מספר עד התביעה אברדיס יניא חי"י, כאמור בפרוטוקול הדואות במשפט
25 (ת/ 69, ס"ק 6 לפרט האישום השישי בכתב האישום) ועל עדותו מתבסס החלק באישום הנוגע
26 לנאשם. על הרקע לאירוע, למדים אנו מאמירותיהם של יניא חי ושל נאצר עוסיס. אמירותיהם של
27 עדי התביעה 16,17, מוחמד מעלה ומוחמד עבדאללה הוגשו בהסכמה¹¹ ורואים בחיובן כמבוססים
28 (ע"י אי"ש 114/01, אבו חלאל). מאמירות אלו, בצירוף פרוטוקול הדואות של אחמד ברוג'י,
29 למדים אנו על אחריותו של אותו סעיד לאחר שנשלח וצולם ע"י הנאשם. מן החומר הטכני למדנו
30 על התוצאות הקטלניות של האירוע. אך מובן הוא כי שלל הראיות משתלבות זו בזו ומתארות הרבה
31 מעבר לחיזוק המוגבר הנדרש לעדותו של יניא חי.

32 דומה כי בימים אלו אין אדם נדרש למיון רב כאשר למשמעו של אקט צילום מתאבד, כשהוא
33 מקריא את צוואתו טרם צאתו לדרכו האחרונה, ומעשהו של הנאשם בהקשר זה מזכיר מעט עצמו.
34 אקט זה, בצירוף מעמדו של הנאשם הנזכר מעלה, מבססים את חיות חלק מן "המעשה הפיגועי"
35 של משלחי המתאבד ואת אחריותו המלאה לפיגוע ולתוצאותיו הרצחניות.

36 מטעמים אלו מרשיעים אנו את הנאשם באחריות לפיגוע ההתאבדות ברחוב יפו. בירושלים,
37 לפציעת האזרחים והניסיון לרצוח נוספים.

38 פרטי האישום 9-12, הפיגוע ביישוב הרמש

39 פיגוע זה הוצא לפועל ע"י מוחמד טאופה, בסיועם של אכרם אבו-כבר, אוסאמה אשכר האמניד
40 יחיא. מיוחס לנאשם (ס"ק א+ט לפרט האישום) כי הוא זה שנתן אישור מפורש למוחמד טאופה
41 לבצע את הפיגוע, ולאחריו אף נטל אחריות עליו בשם הארגון וכן תכנן לידיו של נאשם סכום של
42 \$3,000. באירוע נרצחו ליטוי סדסי, חדד תורגמן ואורנה אשל וכרן לברכה וכן נפצע ויבל אשל.

¹¹ ראה פרוטוקול הדיון מיום 14/06/04, עמ' 1 ש' 22-21.

תיק מס': 5398/03

14

תאריך: 28/06/05

חלקו של הנאשם עולה מתוך אמרתו של טאפה אותו מצאנו, כזכור, לקבל. טאפה מתאר כיצד, לאחר שסיפר לו אברהם אבו-כר כי ברשותו מתאבד המוכן לבצע פיגוע, יצר קשר עם האיש ששייך לו לבצע את מעשה הרצח (או בלשון של הנאשם, "למה לא?"). יודגש מתוך דבריו של טאפה כי הורה לאברהם להמשיך בגלגול הפיגוע, רק לאחר שיתחו עם הנאשם וקבלת האישור ממנו. עוד מתאר טאפה כיצד, לאחר הפיגוע, נטל הנאשם אחריות לפיגוע בשם הארגון ואף העביר לו את סכום הכסף.

חיוק לדבריו של טאפה או מוצגים לא אחת מאשר באמרתו של הנאשם המאשר כי מסר חן באמרן וכן כמעט, חן לפיו והן אחריו. הטעם נושא באחריות מלאה לאירוע שיצא בברכות, באישור ובמימון ושעלו הודרו לטוב אחריות ואנו מרשעים אותו באחריות לו.

רואים אנו כי הנאשם חן בעל שליטה מוחלטת בהוצאתו לפועל של הפיגוע, ומבצעו סרו למרותו, חן באמרן וכן כמעט, חן לפיו והן אחריו. הטעם נושא באחריות מלאה לאירוע שיצא בברכות, באישור ובמימון ושעלו הודרו לטוב אחריות ואנו מרשעים אותו באחריות לו.

פרטי האישום 13-18, פיגוע מצר

גם באירוע זה, נשלח המתביל המתאבד, חית האדם סירחאן סירחאן, ע"י מומחד טאפה לקיבוץ מצר. במסע הירי שלו בקיבוץ רצח סירחאן את ילדי משפחת אחרון, מתן וגנוע, את אמוס רוטל וכן את חשבוני הקיבוץ והדור תרצה דמארי ונחש דורי, וזכרם לברכה.

מעיון באמרתו של טאפה עולה כי פגע נוספת מנה לנאשם, בצינו באוויזו כי ברשותו מתאבד נוסף המוכן לשיגור ובבקשה לחמש בכל נשק, והנאשם דאג לעשות כן. לאחר מכן, מנה טאפה אל הנאשם כי ייקח אחריות על הפיגוע, ואף דאג להעביר לידיו את סרט הצילום של סירחאן מקריא את צוואתו.

הנאשם כבדו ונעצמו מחוץ את דבריו של טאפה באופן מובהק (תוך הוצאת העוקף מן הדברים, הנשלח) כאשר הוא מציין באמרתו כי מסר לטאפה כלי נשק (לשענתו, בעקבות סכסוך של טאפה עם אדם אחר) וכן כי לאחר הפיגוע התקשר לתחנת הטלוויזיה להודיע כי הוא מתגבר לביצוע פיגועים בתוך תחומי מדינת ישראל. למותר לציין כי הסיפה שבצד גרסתו של הנאשם, אלא מן בעינינו. הנאשם לא טרח לתור אפילו על גרסה מתחמקת זו בעדותו והדחיק עצמו מכל מעורבות עם טאפה או מתן כל נשק.

המעורב העיקרי הנוסף באירוע אוסאמה אשכר, אשר אינו מזכיר את הנאשם, מבסס את עובדות כרב האישום הנוגעות להכנות לשליח סירחאן למשימת הרצח והתחמוך הטכני מזירת הטבח מאשש את תוצאותיו הקטלניות.

דמוס חזירארכיט שכן טאפה לנאשם, כבר תואר חלקו והמעשים שמעו לפני ואחרי הפיגוע, מבססים את אחריותו של הנאשם מכוח מרותו על מבצע הרצח ומתן האישור לפיגוע ונטילת האחריות עליו. אלא שגם הפעם, מכוב האחריות "התמיטטריאלית", נושא הנאשם באחריות מובהקת לפיגוע בתור מי שהמשיך לידוהם של הרוצחים בבעל את כלי הנשק שקלט את חושבו הקיבוץ. אין ספק כי הנאשם נושא באחריות מלאה לאירוע הרצח ואנו מרשעים אותו בכך.

פרט האישום 19

פרט זה מייחס לנאשם עבירה קשירת קשר לגרימת מוות בכוונה, זאת בכך שזיה שותף למוסמ שלח את סירחאן, לביצוע פיגוע נוסף לאחר פיגוע מצר.

גם אישום זה מתבסס על אמרתו של מומחד טאפה, המתאר כיצד משתגבר כי סירחאן נותר בחיים לאחר התקפת הרצחית בקיבוץ מצר, הוחלט לשלוח אותו שוב לבצע פיגוע התאבדות,

²³ ראה ת' 60, עמ' 4 ו' 25.

²⁴ ראה ת' 1, עמ' 5 ו' 5-9.

²⁵ ראה פרוטוקול מיום 02/09/03, עמ' 3 ו' 27-28.

תיק מס': 5398/03

15

תאריך: 28/06/05

ולשם כך התקשר אל הנאשם. הנאשם מסר את הסכמתו לתוכנית ואף נעה לבקשת נאיפה להמציא לידיו כלי נשק, ובני החבורה אף יצאו לשלם לפגשו ולקחת מידיו את הנשק, אולם נעברו קודם לכן.

אודות החיזוקים הרבים לאמירותיו של נאיפה בשורת עניינים - עמדנו זה מכבר. אין ספק כי הקשר הדיון, הוא חלק מתוך "מסכת עובדתית" אחת, הנוגעת לפיגועי טרור שבוצעו ע"י נאיפה והנאשם במסגרת הארגון ובאמצעות סירחאן, ועל כן רואים בהם כחיזוקים גם לענין הפללתו את הנאשם לענין אישום זה.

גם באשר לדפוס הפעולה והקשר בין הנאשם ונאיפה, עמדנו זה מכבר ואין ספק כי אישורו של הנאשם את התוכנית הרצחנית והתחייבותו להמציא כלי נשק, חופכים אותו לשותף בקשירת הקשר.

סוף דבר, מרשיעים אנו את הנאשם בכל המיוחס לו, למעט פרט האישום הרביעי, ממנו חזרה התביעה.

זכות ערעור כחוק
ניתן והודע, 28/06/05, בלשכה. המזכירות תמציא עותק לידי הצדדים.

שופט

16
אב"ד

שופט

